

Elisabeth Gjerulff Nielsen
Store børn
264 sider
Gyldendal

Hvor er det her en dejlig bog. På et sæt bringer den os tilbage til egen barndom, hvor man ofte var sorgfri og legende og samtidig melankolsk og havde uforløste minder med søskende og indkøb af plader fra Neil Young til Procol Harum.

Og på et andet beskriver den de barske vilkår, som familiemedlemmer, der som idelat foreskriver, burde være hinandens nærmeste og støtter i et og alt. Gå gennem ild og vand.

Mange af os kender de komplicerede forhold, der har været i familien G. Nielsen. Det er ikke nyt.

Det nye, medrivende og spændende er den måde, hvorpå forfatteren beskriver, at forældre af al magt forsøger at videregive en fortælling om, at søskende skal holde sammen og være hinandens loyale og næsten ubetinget elskede livet igennem. Måske af et dybfølt ønske. Måske af en sand protest mod den viden og måske selvoplevede faktum, at det simpelthen ikke kan lade sig gøre, idet man altid, altid, altid vil, omend ikke udvikle sig forskelligt så udvikle dybder, perspektiver og tilgange i tilværelsen, der er så fjernt fra hinanden, at konflikterne i bedste fald lurer latent eller i bedste fald står i kø.

Elisabeth er ikke uden humor og kan bruge vendingen om, at hun er opvokset mellem Tarm og Lem, en vending der kan bruges, når isen skal brydes i diverse selskaber. Beskrivelsen af området omkring Skjern er kort og alligevel detaljeret. Ligesom hun med et par ord om, at nu er huset tomt og skal sælges er i stand til at bringe sorgens følelser frem i læseren, så vi forstår, hvad der venter forude, så vore egne forældre skal begravnes, eller mindes de ubehageligheder og tilstande, der omgav det engang.

Ellers må vi sige, at bogen blandt mange, andre store ting i livet fungerer som en eye-opener for, hvor underlige, kantede og blandede, familieforhold kan være, og hvor stift et søskendeskab kan udvikle sig, selv om man af far og mor ofte får fortalt, at søskende er den bedste gave, man kan give sine børn.

Mens de samme forældre måske indirekte eller endda direkte måske signalerer, at en familie har det bedst på væggen. . . .

Ellers har Elisabeth savnet sin mor lige siden den dag, hun tog afsked med hende på dødslejet, velvidende at hun stadig var barn, og sikkert altid vil være det, og *godt kunne bruge en hånd at holde i lige nu..*

Elisabeth, der er lillesøster i en flok anført af Peter A.G., savner den jul og barndom, som kun søskende ved, hvordan man skal fejre og komme igennem. Og som siden alligevel eller måske endda selvfølgelig ikke formår at holde fast i dette (glans)billede.

Efter forældrenes bortgang lover Peter, at han nok skal være familiens nye overhovede. Men da søskendeflokken på fire samles, ender stort set alt naturligtvis galt. Gamle, uforløste konflikter dukker op, og når man langt senere tilfældigt mødes på gaden, bliver der udvekslet høfligheder og fraser, så man tror, det er løgn.

Der er ikke længere plads til hinanden. Den ene har mere brug for den anden end omvendt. Ulige forhold. Umuligt at acceptere, men nødvendigt.

Alene derfor kan det her udmærket være en nødvendig bog at læse. For familier med en stor søskendeflok, der kan så kan klappe i hænderne og koket sige ***aj så galt har vi det da ikke*** eller j

a, det er ligesom dig

, eller også i små bitte familier, der kan klappe i hænderne til ordene

ja, godt man ikke har de problemer at slås med.

Der er rigtig meget genkendelighed i bogen, som er skrevet både med sans for det intime og nære og så med det udsyn og overblik, der skal til for at hæve en god bog mod det universelle.